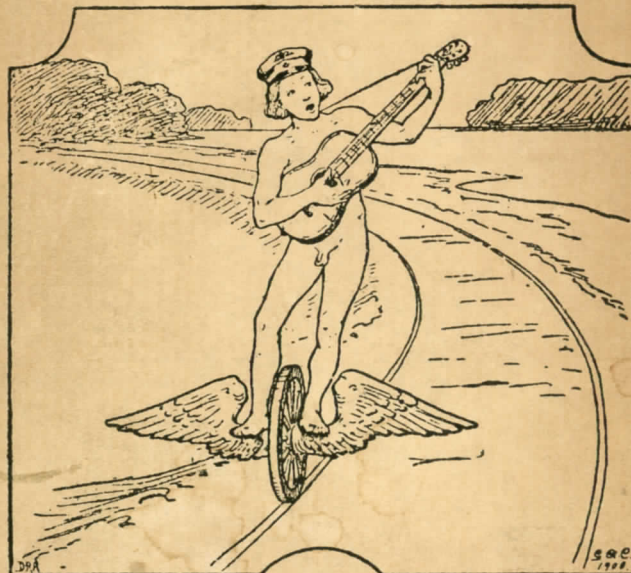

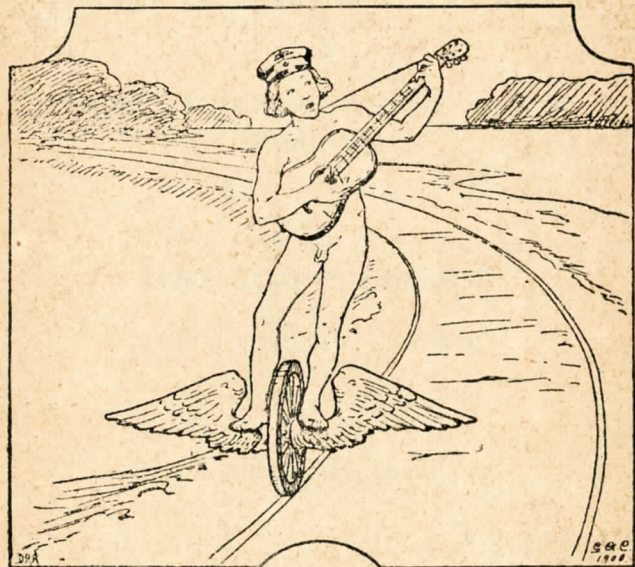

JERNBALEVISER

JERNBANE-VISER

JERNBANEVISER

JERNBANE-VISER

ANDEN UDVIDEDE
SAMLING

UDGIVET AF
OSVALD LARSEN

TITELBILLEDE AF G. A. CLEMENS

TRYKT SOM MANUSKRIFT

KOLDING
V. SCHEFFERS BOGTRYKKERI
MCMXXIII

Indholdsfortegnelse bag i Bogen.

1.

Vi elske vor Stand.

Mel.: Midsommervise af „Der var en Gang“.

Vi elske vor Stand,
og vi passe vort Spor,
for vi ved, det er Lemmer og Liv om
at gøre:

blot et fejlskrevent Ord,
blot en eneste Mand
griber fejl af et Haandtag, naar Togene
køre!

Vi passe at hejse Signalet i Tide
og ej at forveksle det „røde“ og „hvide“ —
:| For om vel det skal gaa,
skal der godt passes paa,
paa hver eneste én maa man troligt og
trygt kunne lide. |:

Vi elske vor Stand.
 Men skal Standen bestaa,
 som vi alle vil have det, æret og agtet,
 da paa Tinge de maa
 kunne vide forsand,
 de bør lønne os efter den Gerning, vi
 magted.

Det hjælper os ikke, de snakke og væve;
 men gør vi vor Pligt, vor Ret kan vi
 kræve.

:| For vi elske vor Stand,
 og saa godt som vi kan,
 vil vi alle den indad- og udadtil højne
 og hæve. |:

E. Ahlers Fahrenholtz.

2.

Sammenhold.

Mel.: Høje Nord, Friheds Hjem. ♥

Over alt i Danmarks Land,
 hvor det blanke Spor sig strækker
 gennem travle By'r og Flækker,
 der er spredt vor Embedsstand.
 Men de spredte Kræfter ødes —
 derfor Samlingsfaklen tænd!
 Ved dens Lys skal mødes
 Vingehjulets Mænd.

*

Fremad Marsch i samlet Flok!
 Sluttes op hver Mand ved Banen —
 stem i Sangen — sværg til Fanen
 — paa vor Vej det lysner nok!
 Skal hos os vi Korpsaand savne,
 bliver Tomhed kun igen:
 Vor Forening favne
 Vingehjulets Mænd.

Sammenhold — gyldne Ord
 over Værket, vi skal bygge —
 bringer Fred og skaber Lykke,
 blot vi paa vor Fremtid tror.
 Ej skal spredte Kræfter famle
 — vi vil gaa i fælles Spænd
 mod vort Maal: at samle
 Vingehjulets Mænd.

C. F. C. Sørensen.

Giv Agt, Kammerater!

Mel.: Og det var i Aaret 1807.

Giv Agt, Kammerater: en Skaal for vor
 Stand,
 der hverved os som sekstenaars Knægte!
 Saa sikkert som Arbejdet adler sin Mand,
 vi føler, at vor Adel er ægte.
 Thi Klokkerne kalder os Hellig og Søgn,
 og tidt er vor Arbejdsdag et Arbejdsdøgn.
 Uden mange Ord
 vi vogte Mast og Spor,
 men i lystigt Lag
 det er en anden Sag —
 Ja Skaal, Kammerater! Hurra for vor
 Stand!
 og alle Mand paa Vagt om dens Ære!

*

Og Skaal for hver Kvinde, der fulgte os hid
 og lysned op vort Fyraftens-Gilde.
 Ja vogt, Kammerater, paa Ungdommens
 Tid
 og fæst en Brud, før det bli'r for silde.

En Skaal for hver Hustru, der hegner
 vor Ro!

Og Skaal for hver Pigelil med Silkesko!

Skoene er smaa

og hun er let paa Taa.

Selv en Pessimist

gør hun dog glad til sidst.

Ja Skaal for hver Kvinde, der fulgte til Fest
 og følger os, naar Festen er omme!

*

Til Slut, Kammerater, jeg spørger jer blot:
 hvad er det vel, som binder os sammen?

Vor unge Forening — I ved det saa godt —
 den kalder os til Alvor og Gammen.

Ja Plads for en Ungdom, der ved, hvad
 den vil,
 og ej glemmer Vejens Maal for Sang og Spil!

Bare Tritt og Takt,
 saa er vi jo en Magt.

Kom fra fjern og nær
 og slut jer til vor Hær

med Haandslag til Virke for tusinde Hjem
 og Skulder imod Skulder om vor Fane!

Vilh. Ohlsson.

4.

To paa Vagten.

Mel.: Ur svenska hjertans djup.

Ja du, min unge Hjertenskær,
 saa glad og skøn, saa fin og skær,
 med Smilets milde Magt —
 saa mangel sildig Aftenstund,
 naar længst du laa i dejligt Blund,
 jeg drømte om din røde Mund
 saa ene paa min Vagt.

*

Og rinder op vor Bryllupsdag,
 og signer du mit ringe Tag
 i sid og hjemlig Dragt —
 saa ofte i de Stuer smaa
 med Synet stængt af Mure graa
 fra dig, min Skat, jeg skilles maa
 og ene gaa paa Vagt.

Men faar engang vi os et Hjem,
 hvor Skinnevejen blinker frem
 bag Skovens grønne Pragt —
 da gror der Roser bag vort Hegn,
 og under Vingehjulets Tegn
 vi er i Livets Sol og Regn
 jo altid *to* paa Vagt!

Vilh. Ohlsson.

5.

Ud at rejse.

MeL.: Saa sødt.

(Om Damerne.)

Ud at rejse — bort fra Buret — ud som
 Fuglen fri,
 det er det, som unge Damer bedst af alt
 kan li'e;
 Afskedssmil med Nik og Taarer, „Færdig!“
 — Saa afsted —
 bort hun kører, muntre Tanker paa sin
 Fart hun fører med.

Saa sødt, saa sødt,
 mens Toget fremad iler,
 til Egnen glad hun smiler:
 „At rejse er dog sødt“.

*

Toget fløjter, Farten mindskes, nu det
 helt gør stop,
 med en Del Besvær det lykkes at faa
 Vindvet op,

og hun ser paa Folk, men mest dog paa
 den røde Snor,
 og en Tanke født som Lynet fluks igen-
 nem hende for:

Saa sødt, saa sødt
 man her maa kunne bygge,
 et saadant Hjem at hygge
 ja, det maa være sødt.

*

Ubevidst hun smiler, og nu smiler han igen.
 Tænk Dem, han med Snoren, han blev
 hendes Hjertensven;
 de er gifte, hun er Dronning paa en lille
 Plet,
 hun regerer ved hans Side, og de skifte
 Lov og Ret.

Saa sødt, saa sødt
 hun hygger om Personen — —
 hun styrer nok Stationen,
 men ganske blødt og sødt!

(For Damerne).

Tænk Dem en Station paa Sjælland nær
 ved Øresund;
 Udsigt, Have, Høns og Ænder og — en
 lille Hund.

Søndagstoget bringer Venner fra den
 travle By
 til den unge, smukke Frue alt fra tidlig
 Morgengry.

Saa sødt, saa sødt
 tilbringes Dagen sammen
 i Fryd og munter Gammen. —
 — Er det nu ikke sødt?

*

(Til Damerne).

Unge Damer, I som sidde her med Smil
 paa Kind,
 præg det Billed' her er tegnet i jert Hjerte
 ind,
 og naar I med Toget kører bort fra Fa'er
 og Mo'er,
 læg saa Mærke til de Unge, som gaa med
 den røde Snor.

Naar sødt, naar sødt
 jert Øje paa ham hviler,
 og, naar han derpaa smiler,
 saa ordnes Sagen støt.

C. F. C. Sørensen.

6.

Fyraften.

Mel.: Robert Henriques: Spillemandsvisе.

Nu Solen er sunken — paa Himmelens
Rund

der tændes de tusinde Stjerner.
Jeg stryger Signalet og stirrer en Stund
paa Togets de røde Lanterner;
de svinder der ude bag Skovenes Bryn
— fjærnt skingrer en fløjtende Tone —
Saa møder mit Øje det venlige Syn:
min Hund og min Dreng og min Kone.

*

Jeg ryger min Pibe i Fred paa vor Bænk;
vi sidder der tavse og længe
og stirrer mod Stjernernes funklende Stænk
og ud paa de dampende Enge.
Og Trofast med Drengen har meget Besvær,
den kender hans Pludren og Leen.
Der tændes en Lampe bag Vindverne der,
hvor Stine nu sysler med Theen.

Stationen er stille — en fredelig Plet,
saa længe ej Klokkerne ringer.
Mod Himlen er tegnet i skarp Silhouet
Signalmastens hvilende Vinger.
Og Skumringen stiger bag Hegn og bag Spor
— to Hænder hinanden har funden —
og stille jeg hvisker Velsignelsens Ord
for hende og Drengen og Hunden.

Vilh. Ohlsson.

For Damerne.

Sparstomt i Norden ej Damer man finder,
 Damernes Flertal er nok som bekendt.
 „Fremad! blot fremad gør Plads for os
 Kvinder“

- :| nu just det lyder i Tale — paa Prent. |:
 „Manden har længe nok kuert vort Sind
 fanget og spærret i Hjemmet os ind,
 det kan ej mere vi finde os i,
 nu er det Tiden, vi vil være fri.
 :| Plads bagved Disken og Plads i Kontoret,
 Plads der i Skolen og hvert Fakultet,
 paa Valgtribunen vi vil have Ordet,
 Skam for de Mænd, at det end ej er sket“. |:

*

- Tænk hvilken Fordel for Mænd og for
 Kvinder,
 dersom nu Statsbanen sagde som saa:
 „Kvinden skal hjælpes og alle Slags
 „inder“
 :| her ved Trafikken vi ansætte maa. |:

Kvindelig Drager og kvindlig Portør,
 yndig Skønjomfru — Portier ved vor Dør,
 Kvindelig Fører paa Lokomotiv,
 Forstanderafløsning skeer ved hans Viv.
 :| Kraftige Kvinder ta'er Vagten om Natten,
 svageligt Mandkøn faar Vagten ved Dag;
 her er Rekorden, og vi, som har sat 'en,
 mener det ærligt med Kvindernes Sag. |:

*

- Ved Telegrafan og i Revisionen
 Kvinden har vist, at hun kan gøre Gavn,
 og hun erobrede længst Telefonen
 :| ude som her i vor Stad Kjøbenhavn. |:
 Men naar nu Kvinden har vist „hvad
 hun vil“
 kunde det være, det kun var paa Dril;
 dog hvortil gavner da det Drilleri?
 — For at gi'e Mandfolket Mod til — at fri.
 :| Alle maa vide, at Kvinden i Hjemmet,
 Hustru og Moder er bedst paa sin Plads,
 gæstmilde Kvinde mod Ven som mod
 Fremmed —
 Dig højt til Ære vi tømme vort Glas. |:

C. F. C. Sørensen.

8.

En Gaade.

Mel.: Hr. Peder kasted' Runer.

Naar ej der holder noget Tog paa
 Sporet,
 og Publikum er borte fra Kontoret,
 og selv fra Telegrafens
 ej høres noget „Dik“,
 naar kortsagt Banemanden
 har Fred et Øjeblik
 og i Ro sidder lidt og tænker,
 hvem mon da han en Tanke skænker? —
 Gæt en Gang.

*

Naar Særtog og Forsinkelser *en masse*
 gi'r Personalet mer end nok at passe
 i Tog, Kontor og Færge,
 i Pakhus og paa Plads,
 det hænder, man kan finde
 Trafikken lovlig hvas

og gaar hjem — træt — med Miner sure,
 hvem kan da glatte Pandens Fure? —
 Gæt en Gang.

*

Naar hist og her man finde kan Kontorer,
 hvor Sirlighed og Hygge let man sporer,
 med Blomster i en Vase
 og — tænk Dem blot! Gardin, —
 hvor „Dikkeapparatet“
 er pudset blank og fin,
 hvem kan derfor da man takke stedse,
 hvem har vel for saadant Interesse? —
 Gæt en Gang.

*

Og har — med Fradrag — vi vor Lønning
 faaet,
 maaske et lille Dyrtidstillæg „slaaet“,
 og er med hele Summen
 vi heldigt naaet hjem,
 for hvem maa da vi lægge
 hver Hvid og Skilling frem,
 og hos hvem svinder inden længe
 Lønning, Tillæg, Overarbejdspenge? —
 Gæt en Gang.

Ja, hvem er det, der os som oftest plager
 med Eftersøgning af forglemte Sager
 og gør os tusind Spørgsmaal,
 vi ej kan svare paa,
 og volder, at i Toppen
 vi bli'r for tidligt graa;
 hvem kan ikke passe paa Billetten, —
 hvem dog helst hjælper vi til Retten? —
 Gæt en Gang.

*

Hvem hjælper os med Byrderne at bære,
 hvem kan vi alt i alt slet ej undvære,
 hvad enten de i Hjemmet
 ved huslig Gerning gaar,
 hvad eller som Kolleger
 de ved vor Side staar;
 hvem formaar Festen mest at pryde,
 og for hvem nu skal et „Leve“ lyde? —
Damerne.

A. *Terndrup.*

9.

Alm. Signalreglement for Damerne.

Mel.: Flink skænker i til Glassets Rand.

Tys! mine Damer — jeg betro Dem vil
 det, hvorom ellers vi ikke gerne taler,
 men dersom Banen Deres Hu staar til,
 vil jeg lære Dem nogle faa Signaler.
 : Thi — ak, det ganske Reglement,
 man sluger ikke paa en Gang. |:

*

Ser De nu først, naar „Banen den er fri“,
 og for Eksempel De selv er li'saadanne,
 lad ham da se Dem, ham, som De kan li'e
 blot ved Sporet i denne Stilling stande:
 : Yndig og smuk med Kinden varm —
 „Mod Sporet vandret, udstrakt Arm“. |:

Straks han begejstret iler mod Dem frem,
 giv da Signalet: „Kør langsomt“ og „for-
 sigtigt“;

saa skal De se, at straks han lyster Dem;
 men det gælder, at gi'e Signalet rigtigt:

:| Smil kun — De bør ej vise Harm,
 men staa med „lodret, opstrakt Arm“. |:

*

Synes De ikke om den unge Mand,
 er han for dum eller kan han ikke danse,
 vis da kun „Holdt“, og De skal se paa

Stand

som ved Trolddom, De faar ham til at
 standse.

:| Løft „begge Arme lodret op“,
 thi det betyder „Fare“, „Stop“.

*

Stop, siger ogsaa jeg med denne Sang;
 thi nu tør mere ej Damerne vi lære,
 det kunde hændes, at vi selv engang
 maatte Følgerne af vor Lærdom bære.

:| Tænk blot et Blad som „Hvad vi vil“
 det trænger Banen — næppe — til. |:

Naar snart til Dans Musikken spiller op,
 da, mine Damer vis kun „den frie Bane“,
 og vis ej „langsom Kørsel“ eller „Stop“
 thi paa Jernbanebal er det ej Vane.

:| Men nu et Glas til bredfuldt Maal
 og derpaa: — *vore Damers Skaal*. |:

C. F. C. Sørensen.

10.

Almindelig Samling af Ordre og Bestemmelser

m. v.
Serie E.

Vedrørende samtlige

Stadskvinder

omfattende saavel

sjællandske som jydk-fynske Distrikt.

Nr. 1. — II. — 1. a. —

Melodien af
Ungdom og
Galskab
bør enhver
Banemand
kunne.

„Kvinden i Nord“ om hende sang vi tidt
ja, det saa ofte, vi næppe Tallet ane,
nu vil vi synge kun om dem, som frit
sig har knyttet til os og vor Bane.
Løft da din Røst om Du Stemme har
hver Fynbo, Jyde og Sjællandsfa'r.

*

Nr. 2. — XII. — 1. 1. —

Antagelse
af
Aspiranter.

Se om vort Bord, hvormeget lyst og
smukt,
frem mellem Herrernes mørke Kjoler
skinner,

det maa i Kvæld med Manges Ro faa Bugt,
dette Lys, disse rødmende Kinder —
Hvo som endnu ej Lykken fandt
sig melde her som — Aspirant.

*

Nr. 3. — X. A. 4. D. n. p. —

Tag mod vor Tak, hver Dame her som
alt
har sig til Banen og Embedsmanden
bunden,
som stod ham nær, saa ofte som det
gjaldt,
og som smilende rækker ham Munden,
som drager med til By paa Land,
som elske kan — „sin Banemand“.

Tilkende-
givelse af
Tilfredshed
med det
faste Dame-
Personale.

*

Nr. 4. — VII. 3. —

Tag mod vor Tak, hver Dame som kom
hid,
om hendes Lyst end ej mer staar til at
danse,
om hendes Lok i Livets Kamp blev hvid,
skal den smykkes med Blomster og
Kranse.

Eldre
Bestemmel-
sers
fornyede
Ikraft-
trædelse.

Mindes hun skal ved Tonens Klang,
sin egen Ungdom end en Gang.

*

Nr. 5. — III. — 7. c.

Tag mod vor Tak, de Damer som i
Kvæld
har med Musik og Sangen os forlystet;
Lønnen de fik, fortjente de helt vel,
nys da Huset af Bifaldet rysted' —
Her skal ej nævnes den og den,
nej Skaal for hver en Musaven.

*

Nr. 6. XVI. — 3. 9. 5. —

Drik nu til Slut et Glas for hver især,
derpaa et fælles for vore Damer alle.
Drik saa, „privat“ med den, som Du har
kær,
og hvis ej — saa med hvem det kan
falde.
Drik — — men nu er vi ved vort Maal,
det fælles — vore Damers Skaal.

C. F. C. Sørensen.

Tillæg til
Lønnings-
reglemen-
tet af 27de
November
1877.

Forbud
imod Ind-
trædelse i
Totalafhol-
denheds-
foreningen.

11.

Tillæg XVIII til

INSTRUX

for

Kedelpassere ved de Lilliehöökske og
andre Varmeapparater.

Mel.: Lad dadle Kvinderne, hvo vil.

Ved Vintertid, naar Lyst De faar
en Ven, en Slægtning at besøge,
og naar De ind i Toget gaar
eksempelvis paa Vej til Køge,
saa venter De Kupeen varm,
og det i alle Togets Klasser.
Men er det koldt, De gør Allarm,
da ve vor Kedelpasser!

*

Er der for varmt, De lukker ned
i Læ den ene Vinduesrude,
og ændser ej, at De er hed,
De køler Næsen af derude. —

I Køge staar saa Deres Ven
og hilser paa Dem glad beleven;
De kan ej svare ham igen,
er stum af Hæshed bleven.

*

Af dette tør man slutte, at
ej Mænd bør vore Kedler passe,
især da paa vor Jord er sat
af Kvinder saadan yndig Masse.
Fra ganske smaa har de jo lært,
hvordan en Køkkenild skal være.
For dem det falder næppe svært
vort Kedelbrug at lære.

*

Ja Kvinden har det i sin Magt
at gi'e selv vore Hjerter Fængning,
og det saa stærkt, har man os sagt,
at der kan opstaa — Kedelsprængning.
Men findes der en ældre Een,
som ej hun tændte med sin Fakkell,
saa lider han af Kedelsten —
ja, værst for ham, den Stakkell!

Hvor mangen stakkels Assistent,
der gik omkring og hang med Næsen,
er ikke bleven helt omvendt
af saadant lille Kedelvæsen.
Hun har blot bare fyret op
med Øjets Varme to Minutter,
saa retter han sin slunkne Krop,
og Hjertekedlen futter.

*

Saa tænd da Fyr, faa Dampen op,
paa Baller man forbruger Masser,
i hurtig Vals, i „fri Galop“
med vor udkaarne Kedelpasser.
Og vil hun søge stadig Plads
ved Banen, da vi svigte ikke — — —
Men allerførst, af fulde Glas
vi Kvindens Skaal vil drikke.

C. F. C. Sørensen.

12.

Jernbaneforeningen.

Mel.: Linger longer loo.

Vi har i vor Forening en saa uvur-
 derlig Skat,
 at den skal ha' en lille Sang endnu i
 denne Nat,
 den gør saa megen Nytte, at det ej op-
 remses kan,
 og derfor kan lidt Virak nu vel ogsaa
 nok gaa an.

Den har et hyggeligt Bo
 ret foran paa Vesterbro,
 med Vue til en Hær af Tivoli-Træer,
 den ligger i fornem Ro.
 Sommeraftner skønne bæres til os ind
 Havens Blomsterdufte med den friske,
 milde Vind,

Fuglesang, der veksler med Lumbyes
 „Harmoni“,
 eja, hvor smukt det stemme kan vort
 Sind for Poesi.

*

Vor Lejlighed er ikke stor, seks syv
 Gemakker vi
 benytte kan saa praktisk, at de godt kan
 gaa for ti;
 ja, Banemanden véd den Dyd at hjælpe
 sig med lidt,
 og ejer tilmed et Humør, der bærer ham
 saa vidt!

For Hjemmet et Surrogat,
 her finder fra sin Etat
 han altid blandt Venner vel nogen han
 kender,
 der er ham en god Kammerat.
 Vinteraftner lange, Foredrag der gi'es
 vekslende med Baller smaa til Klang af
 „Aa Mathies“,
 Kursus og i fransk Bogholderi vi har;
 saagar i Skak og Lombrespil et Kursus
 mange ta'r.

Paa Læsesalens Bord vi har en Mængde
 Blade spredt,
 der findes vistnok alt paa nær Jens
 Kjeldsens „Ny Kareth“,
 ved engelske og tyske, franske Billedblade
 man
 saa dejligt alt sit Sprogtalent vedligeholde
 kan;
 og faar man saa Appetit,
 paa Stolen man drejer sig lidt,
 og trykker paa Knappen, der fører til
 Trappen,
 hvor Køkkenkommercen har sit.
 Hastigt bli'er serveret det hvorom man
 bad,
 alt er „første Klasses“ fra Service og til
 Mad;
 i vor Spisesal man nyder sin Dinér,
 imens man med Kolleger drøfter Banens
 Vel og Ve.

*

I Skrivestuen findes der til fri Disposition
 Papir, Kuvert med Vingehjul p. p. samt
 Telefon,

en Klageprotokol man ser lagt frem til
 Gnavnes Trøst,
 men sjældent finder Ekko man deri af
 „Folkets Røst“.
 Tilsidst til et Skab vi gaa,
 for Videnskabs Honning at faa:
 vi blot lukke op og finde en Trop
 af herlige Haandbøger staa.
 Ja, vi kan ha' Glæde af Foreningen,
 det er ogsaa den, der kaldte os til Bal
 herhen.
 Gid den blomstre længe maa med Sub-
 vention;
 et Leve for den selv og for dens høje
 Direktion.
 Alb. Clausen.

13.

Spareforanstaltninger.

Mel.: Med Haaret ned ad Nakken.

Se, nu skal vi spare paa Olie og Kul,
 Petroleumstoddy'r ikke mer maa
 skænkes;
 at Banerne de tjener Penge som Smul, —
 det hører nu til det, der skal indskrænkes.

*

Vi før kunde ligge i Sengen for Grin
 og bølge os med alt, hvad der kan tænkes
 paa Sygekassens Regning af fri Medicin —
 det hører nu til det, der skal indskrænkes.

*

Og til de Artikler, vi sender „Vor Stand“
 ej flere „Redaktørhaler“ lænkes,
 for skönt vi kun daarligt dem undvære kan,
 de hører dog til det, der skal indskrænkes.

Se, det, som man kalder for Spring-
 avancement:
 at springe hen og brat „ved Fadet“ bænkes,
 fra *intet* til *noget* at naa paa en Gang,
 det hører nu til det, der skal indskrænkes.

*

Og, naar vi i Travlheden laver en „Skæv“,
 saa skal vi ikke mer med Røfler krænkes;
 faa Skam kun til Tak for vor Møje og Slæb,
 det hører nu til det, der skal indskrænkes.

*

I Paabud og Forbud vi før svømmed om,
 utroligt alt, hvad der dog kan udtænkes, —
 men nu blir der lukket for Ordrenes Flom,
 de hører nu til det, der skal indskrænkes.

*

Og at der af Chefen for hvert et Kontor
 bestandig skal en kritisk Næse sænkes
 i alt, hvad vi gør mellem Himmel og Jord,
 det hører nu til det, der skal indskrænkes.

Men at vi forsamles som her nu i Dag
 om et beskedent Bord, hvor smaat kun
 „stænkes“,
 og drøfter vore Kaar, — er en helt anden
 Sag,
 det hører *ej* til det, der skal indskrænkes.

A. Terndrup.

14.

Da vi „sa'e op“!

Skrevet til et Torskegilde paa et Fragtbrev.

Mel.: Min Amanda var fra Kjerteminde.

Nys en Postvogn fejl blev indrangeret
 I et Tog som ned til Varde drev,
 Derved hændelsesvis det mig passeret,
 Jeg fra min Forening fik et Brev.
 Brevets Indhold var en Vederkvægelse,
 Mutter raabte hva' æ' de' mæ' Dig,
 Da hun saa den søde Sindsbevægelse
 I mit els saa sure Kontrafej.

*

Der kom Varme i de slukte Blikke,
 Der jeg læste Høgsgaards fólte Ord.
 Mutter, skreg jeg — Mutter vi skal strikke,
 Mens jeg knuste et Empire Bord.

„Ingen svigter Organisationerne!“
 Saadan lyder Høgsgaards Manifest,
 „Op til Kamp mod Gullasch Millionerne,
 Skal vi dø — saa dør vi med Protest!“

*

Saa jeg mindes Dage — Dage stolte
 Rundt omkring paa Landets værste Kro'r,
 Kro'r hvor Høgsgaard sine Taler holdte
 Mens vi til hans Oprørsfane svor.
 Massemøder mindes jeg i Vellinge,
 En Elev og tre Kolonnemænd
 Fylker sig om en Portør fra Jellinge,
 Plus en pensioneret Togbetjent.

*

„Ej et Slag før der er „Krus“ paa Bordet
 Ellers gaar den lille Fut i staa“.
 Det var Charles P. der havde Ordet
 Og han griber Masserne som Faa.
 „Inte mer vil vi ha' Akkorderinger
 Inte vil vi snydes som i Fjor
 Med en Bunke fikse smaa Garneringer
 Lagt omkring de luerøde Ord.

*

Og man mente nok man kunde stole
 Paa vort allerhøjste Cheferi,

Men for det de Herrer kunde hole
 Var der kun tilovers „Sympathi“.
 De med Charles ej vil sammenrotte sig
 Selvom osse de har Næringsborg,
 For saa vilde Stauning gaa og gotte sig
 Over Ridderne paa Jørgensborg.

*

Naa — som alle pæredanske Helte
 Tog vi mod det magere Forlig,
 Spændte Sværdene fra vores Bælte
 Og nu har vi idel Harmoni.
 Og nu har I faaet Torsk med Sennops Sous
 Og I har faaet min lille Sang,
 Æd og drik nu op de Hundredtyve Krous
 Det er meget bedre end Bang — Bang.

Einar Berg.

Et Ophold paa Vejen.

Mel.: Vor gamle Karo holdt en Støj.

Med Andagt har vi hørt om alt
 hvad vor Forening virked',
 og alle kloge Ord der faldt,
 vi har os nøje mærket,
 og Sammenslutningens Ide
 man har os givet ind med Ske,
 den Rute vi nu 'tte
 vil foreløbig køre paa.

*

Vort Delegeretvalg er endt,
 de gammelkendte Kræfter
 paany vi har i Ilden sendt
 hvad de vel higed efter,
 og Festens alvorsfulde Part
 er dermed sluttet, det er klart,
 den Rute vi nu 'tte
 vil foreløbig køre paa.

*

Vi sidder her ved Bord saa godt,
 og de, der er „fra Bjer'et“

har obligate „Skaaler“ faa't
 af dem, der ikke er 'et,
 og nu er Ordet givet fri,
 og regelmæssig Drift forbi
 for Taler, for Taler,
 naar blot man kan faa Ørenlyd.

*

Og selv om Snapsen er forbudt
 saa ej ved Ostepinden
 vort Stemmebaand bli'r løst med Sprut,
 vi er dog ej i Vinden;
 vi har jo her ej ganske faa,
 der Vanen har, for Skud at staa
 som Taler, som Taler,
 naar blot de kan faa Ørenlyd.

*

Men siden til en Kaffetaar,
 (en Kaffe-tør — De ved nok),
 vi vel en Diskussion os faar,
 kan hænde den bli'r hed nok;
 og har vi end en Plan for den,
 dog vist med Gennemførelsen
 det kniber, den bliver
 saa let forsinket undervejs.

Naar Tiden snart er rykket frem
 saa vi skal til at skilles
 for hver til sit at vende hjem,
 vi før Retræten spilles,
 nok helst maa se at komme ut,
 beregne Tiden paa Minut
 det kniber, vi bliver
 saa let forsinket undervejs.

*

Trods Krig og Dyrtid, Sne og Storm
 og flere Togs Indstilling,
 skønt ej vi har en „Tjensttids-Norm“
 og mangler tit en Skilling,
 vi mister ej Humøret let,
 naar vi med Samvær styrker det, —
 En Skaal for, en Skaal for
 hver kammeratlig Sammenkomst.

A. Terndrup.

16.

Frisk Mod.

Mel.: Hillebrandt: Hymne.

Hvor jubler dog ikke og glædes enhver
 Trafikelev, naar han faar Kronen
 med Vingehjul og en Kokarde især
 paa Huen fra Konfirmationen.
 Hvor elsker han ikke vort Liv, og han ler,
 selv om han bli'er banket og puffet!
 Men undrer det Dem, naar til Tider det
 sker,
 at ogsaa han føler sig skuffet.

*

Som ung Assistent synes Livet saa rigt:
 man Roser og Smil har paa Kinder —
 man stoler saa sikkert paa Venskab og sligt
 — og har ogsaa sine Veninder.

Saa fri'r man en Gang, maaske to eller tre
— den rette man ikke har truffet!
Ja selv for en ung Assistent kan det ske,
at ogsaa han føler sig skuffet.

*

Og bli'r man saa ældre og faar en Station,
bli'r Postmester, Maaler og Vejer,
saa føler man Trykket som enlig Person,
hvorhen man sig vender og drejer.
Ved Kortenes Glæde og Glassenes Klang
man lystige Venner har truffet.
Men siden — alene — er Tiden saa lang,
man føler sig bitterlig skuffet.

*

Du unge — Du gamle, som ikke fik Pas
til Amors det dejlige Rige —
ja syng dig en Vise og drik dig et Glas
og dans med den smukkeste Pige.
Her sidder jo Skønhed og Ungdom paa Rad,
hvis Mage Du aldrig har truffet
— saa fri da i Aften, for saa bli'r Du glad,
og aldrig Du føler Dig skuffet.

H. J. Andersen.

17.

Den nye Elev.

Mel.: Jeg synger om Kong Kresjan.

Han dygtig var i Skolen og hængte
voldsomt i,
til Præl'minæreksamen fik han hundrede
I Far'ens Fryd forstaar, og ti.
han klappede hans Haar,
mens hanses Mor af lutter Glæde græd
en lille Taar.

*

Og op til Generalen en Dag han Vejen
fandt,
ved Banen vilde Drengen gerne tjene
lidt kontant:
„Jeg vilde bare be“ —
„Farvel, nu skal jeg se
— vent intet, unge Mand, men ingen
ved, hvad der kan ske.“

18.

Eksaminanden.

Mel.: En Bryggersvend draussen fra.

Jeg flot til min Eksamen gik
 — den skriftlige jeg ha'de —
 min Fa'r og Mo'r de sa'e: „Den Strik
 han gør os altid glade!“
 Til Nyborg kom jeg strunk og stiv,
 — hvidt Slips og sorten Kjole. —
 Det gøs ud i mit unge Liv,
 nu skulde jeg i Skole.
 : Jeg kunde mine Ordre: „C, D, F, G, A, H.“
 Hvordan jeg faldt igennem, se, det kan
 jeg ej forstaa! |:

Men ved Kathedret sad en Mand,
 ham kunde jeg ej lide;
 nysgerrig var han, og paa Stand
 han vilde alting vide.
 Han trak væm'lig en Cycle frem,
 og Ordren jeg ej kendte;
 han gik s'gu paa med Fynd og Klem,
 imens han sad og skændte:
 : Den staar i Deres Ordre: „C, D, F, G, A, H!“
 Den kunde jeg ej huske, ja, og saa gik
 jeg i Staa. |:

*

Den Ordresamling er min Skræk
 som forhen ABCeten,
 thi her jeg fik et slemme Knæk,
 vil *for* jeg paa Karethen.
 Nu rent fra Samlingen jeg gaar,
 jeg køre vil af Vejen,
 da pluds'lig jeg et Indfald faar
 og svarer lidt forlegen:
 : Gaar Ordren tilbage til C, F, G, A, H,
 saa maa den være slettet, kan De være
 sikker paa!“ |:

L. Th. Svane.

19.

Jernbaneaneeleven.

Mel.: Det er inte saadden, naar man sidder paa den.

For mange Aar tilbage, da man ha'de
 Embedsmænd,
 Da Urtekræmmeren han ha'de Urte-
 kræmmersvend,
 Man havde paa Stationerne et Slags
 Amfibium,
 Han kaldtes for Eleven, og han var et
 Unikum.

Han blev tævet, hundset,
 Han fik hele Klunset,
 Bæstet skulde jo adsprede sig,
 Og hvis han blev mukken
 Fik han en i Krukken,
 Han fik ikke Tid at kede sig.

*

Eleven nu til Dags er bleven videnskavelig,
 Eleven han er Levemand og ubehavelig.

Til Pakhusbog og alt det Bras han kender
 ej et Suk,
 Men Banernes Historie har han lært af
 Martin Buch.

Mongoliets Baner,
 Kretas Køreplaner
 Han beskrive kan i zirlig Stil,
 Men et Fragtbrev tjære,
 Næh la' være, Kære,
 Passer ikke for en Doctor phil.

*

Augustesen Eleven lærer, hvordan man
 sig teer,
 Naar Livet man vil dyrke paa de finere
 Kaféer,
 I Brug af Kniv og Gaffel har han fine
 Teorier,
 Og han opgi'r nøjagtig, hvad en Kellner-
 regning bli'r.

Han kan gi' Dessiner,
 Paa, hvor mange Penger
 Man skal ofre paa en lille Skat,
 Og hvordan Eleven
 Han skal klare Seven,
 Naar han soldet har den hele Nat.

Og „Boeren“ lær Eleverne Moral og
 Æsthetik,
 Og Tuxen, han har Knægtene til Dans
 og Gymnastik,
 Og søde Otto Severin de unge Men'sker
 gi'r
 En Time i, hvorledes man en Hjærte-
 knuser bli'r.

Overassistenten
 Mørke C. F. Jensen,
 Hvordan man ser ud, naar man er
 fjong,

Og hvordan man fløjter,
 Naar paa Rulleskøjter
 Man har Tjeneste paa en Perron.

*

Johansen, Chef for Klampenborg: Om-
 gang med Men'skerne,
 Og Carlsen i Helsingborg: Forhold til
 Svenskerne,
 Saa lærer de at steppe og den højere
 Musik,
 Friis-Skotte gi'r dem Ledetraad i Dan-
 marks Politik.

Og de lærer pjække
 Og en Sag at trække
 Saadan ud, at Sagen blir til Vaas,
 For at gøre det svære'
 Man dem ogsaa lære,
 At en Ordre altid misforstaas.

Einar Berg.

20.

Den røde Pen.

MeL: Min Hakke, min Skovl og min Spade.

Kontorassistenter, Revisor'nes Hold!
 Paa slet Klokken 9 gi'r vi Møde.
 Er Hjertet end varmt, saa er Hjernen
 dog kold,
 vort Sværd, Linealen, Tariffen vort Skjold,
 og vort Spyd, det er Pennen den røde.

*

Med stor Energi gaa vi op i vort Kald,
 og Pennene sprutte og gløde.
 Aarvaagent vort Øje stirrer paa Tal
 i Sedler, Rapporter og Bilag, som skal
 revideres af Pennen den røde.

*

Og Antegnelser bringe Bud over Land,
 tit maa vi Stationerne støde;
 vi gør kun vor Pligt, for en Mand er en
 Mand,

og Mulkterne? — nej saa min S'æl om vi
 kan!

For de komme af Pennen den røde.

*

Ja, naar I der ude faar saadan en „Kold“,
 at nu skal I af med en Bøde,
 saa ønsker I alle os Pokker i Vold!
 Men ej bør I hade Revisor'nes Hold,
 og ej heller Pennen den røde.

*

Nej, heller vi slutte os sammen, pas paa!
 Vi rækker Jer Haanden i Møde.
 Ved godt Kammeratskab kan Maalet vi naa;
 med Bistand fra Eder, saa skulle vi staa
 fast paa Skansen med Pennen den røde.

*

Nu er det vist bedst, at jeg lukker min Bod,
 saa meget Papir er lagt øde.

O Skræk! se min Haand er besudlet med
 Blod.

Nej Snak! Hvorfor frygte? Jeg faar atter
 Mod!

Det er Blækket af Pennen den røde.

L. Th. Svane.

**Postekspeditørens
Klagesang.**

Mel.: At Slyngler man hæver til Ærens Top.

Naar du ser en Mand, der slider sig op
for at passe sin Gerning til Punkt
og til Prikke,
som aldrig tør tænke: Nu siger jeg Stop,
nu la'r til i Morgen det andet jeg ligge,
og dersom at Manden
har Hjulet i Panden,
ved Siden af Døren et „Horn“, saa er
han en
: Postekspeditør! |:

Du stempler hver Søndag, sorterer til
Søgn,
karterer Bureauet og det foresatte,
fordeler Aviser og laver en Løgn,
som bli'r Statistik, men allerførst ska' de'
af syv revideres
og multipliceres
med totiogseks, og om fem Aar fikseres
din Lønning — ej før
Postekspeditør.

*

Fra Lønen maa trækkes den Udgift du har
til Medhjælp og Blæk, til Papir og til
Penne,
der gaar lidt til Lys, ogsaa Brændselet ta'r,
der købes lidt Lak — hvor er Resten
saa henne?
Din Medhjælp kan tage
fri paa Helligdage,
saa bli'r der ni Kroner og syvti tilbage!
Bliv blot ej or,
Postekspeditør.

Stationsforstanderen fra Sokkeby*).

Gamle
Mads Rondsted
 har Ordet.

Mel.: Gamle Tante.

Je' har jo vaaren længe
 nu ved Trafekken her
 og tjener osse Penge,
 men immer med Besvær.
 Om Da'en maa je' rode,
 og aldri' æ je' fri.
 Og je' har inte Ho'ede
 til de' Skriveri.

*) *Sokkeby* var i Tredserne og lidt ind i Halvfjerdserne Billetsalgssted. Blev derefter op-
 højet til Holdeplads. Endelig i dette Aar blev
 Holdepladsen Station og Mads Rondsted Stations-
 forstander — en Værdighed, som synes at have
 skaffet ham mange Kvaler.

Sokkeby er ikke tydelig angivet paa Kor-
 tet, og Mads Rondsted er ved en beklagelig For-
 glemmelse ikke opført i Jernbanekalenderen. Vi
 haabe paa Berigtigelse i de nye Udgaver.

Je' svømmer i Rapporter,
 je' drokner i Papir.
 Og sekke mange Sorter
 Beletter di mej gi'er!
 Og mangler der en Krone,
 saa nejled je' den sæl
 — de' tror jo immer no'ne.
 skønt man æ rijæl.

*

Og holler der en Slæver
 og tuder lidt for Stop,
 strags æ der no'ne Næver
 og smører no'et op.
 Og saa ska' Skæven klares,
 for ellers faar je' Fur
 — og der maa jon'te svares,
 a' man slev en Lur.

*

For Sjefen æ je' bange —
 je' faar den kolle Sved.
 Han immer ska' forlange
 saa Satens go' Besked,

og je' æ inte graadig
 te' den Slags ves-à-ves,
 for æ han somti naadig,
 somti æ han speds.

*

Blandt mine Poblukommer,
 je' har saa mejet Rak.
 Di momler og di brommer
 og si'er sku'nte Tak.
 Hver Komformant, o Plage!
 med Ravrør og Segar,
 han Herresving i Klage-
 Protokollen sla'r!

*

Næ, ved I, ve' Trafekken,
 — der æ den li'e hvas!
 Je, lugger snart Botekken,
 saa sant je' hedder Mads.
 For mit Humør æ sonken,
 je' spøjer aldri' mer.
 Nu hæller je' paa Donken
 i et Frikvarter!

Je' sa' jo te' min Kone:
 Du Motter, den æ sløj!
 Men je' har hørt, a' no'ne.
 i Aften laver Spøj.
 Og ska' vi ta' og stikke
 et lille Slav derhen?
 Saa sa' hun: Hvorfor ikke?
 Je' æ med paa den.

*

Om Tiderne æ tonge,
 om Sorrer nok der gi'es,
 vi gamle og I onge,
 vi ka' nu got forli'es.
 Og naar I Bordet hæver,
 I laver nok lidt Spænd,
 for vi med sidste Slæver
 stikker hjem igen.

Vilh. Ohlsson.

23.

Assistentens Klagesang.

Mel: Politiken holder jeg.

Naar den første jeg faar Gage,
 er der hjemme stor Ravage.
 Konen hugger Skil'ngerne,
 mens jeg vugger Tvil'ngerne.
 Der er ikke mange og min Kone vil ha'
 flere —
 men hvor skal man ta' dem fra, naar
 Landet ej gir mere.
 Tvil'ngerne vil Konen ha' skal være
 Officere
 bare nu man ej var gift,
 det er dog for stift . . .

Hvis man inte spiller Greve,
 saa kan tarveligt man leve,
 — men du glade Bededa',
 alt det som de trækker fra:
 Een Femdalerseddel gir jeg maan'lig til
 Pensionen
 inden den Tid er jeg væk, men Gudske-
 lov for Konen
 Glad og sorgfri Alderdom, thi tænk Dem,
 hun faar Kronen
 og en treogtred've Ør',
 naar en Gang jeg dør.
 *
 Jeg til Sygekassen yder
 klækkeligt, skønt ej jeg nyder
 Doktorhjælp og Medicin
 — det er altsaa nærmest Grin.
 Ork, men de Par blanke Krus lidt mere
 eller mindre,
 naar man kan med Levertran sin Næstes
 Smerter lindre!
 Sygekassesagen faar mit Øje til at tindre,
 naar jeg blot maa være fri
 for det *Pilleri*.

En beskeden Sum jeg føjer
end'lig til' for gamle Bøjer,
som i Biblioteket faas

— og saa tror jeg Facit naas.

Aah, nej vores lille Blad — De ved det
aktuelle —
det blandt sine bedste Abonnenter mig
kan tælle,
jeg for det at holde vil min sidste Skjorte
sælle,

for min Kone immer si'er:
Dejligt Madpapir!

*

Naar jeg nu min Lomme vender
bli'r der vel til en Kalender.
Men faar jeg en lille Mul't,
dør Familien af Sult.

Sku' det ske, man stemplede lidt skævt
et Par Billetter
skrev en *Hat*, hvor egentlig der skulde
staa *Kasketter*,
oversaa to herreløse Cellulojd Man-
chetter —

Dommen er fra én til ti,
ikke Spor Forli'!

Summa Rest bli'r en Snes Kroner
til os selv, plus Børn og Koner,
saa skal vi betale Skat,
løse ind, hvad der er „sat“.

Og saa skal vi støtte det private Sag-
register
og vort nye Andelsselskab, der vil lave
Klister.
Embedsstand — Fallitens Rand! Men
naar jeg bli'r Minister,
faar i gratis Mad og Øl
— og lidt mere Søl'.

Einar Berg.

24.

Den ustadige Lotte.

og hendes Omvendelse fra Militær- til Civil-Etaten.

Mel.: Jeg synger om Kong Kresjan

Min allerførste Flamme, det var en
lang Gardist.
men da han kom af Kongens Klæ'r var
han Telegrafist.

Jeg sa' Farvel Emil
og sendte ham et Smil.
Det klæ'r Dig ikke Bassemand at gaa
omkring Civil.

*

Den næste jeg slog ned paa var Bane-
assistent,
paa en Perron jeg blev af ham en meget
nær Bekendt,

Det var hans Uniform,
som tog mig Kræ med Storm.
Tænk Guldbeslag paa Frakkekraven gør
mig helt abnorm.

Med Banemanden gik det et lille Aar
omtrent,
men saa fik de et nyt Uniforms-Regle-
ment.

Da jeg en sildig Kvæld,
saa ham i ny Model,
saa sa' jeg søde Hansemand nu maa Du
ha' Fa'vel.

*

Da Kærlighedens Flamme, jeg trejde
Gang fik tændt,
den blussede i Hjærte paa en Post-
expedient.

Oh, han var Leutenant,
men han var en Pedant,
som blev piqueret da han i et Postbuds
Arm mig fandt.

*

Saa rejste jeg, men da jeg sku' skifte i
Korsør,
saa møder jeg en guldbeslagen Tolder-
Kontrollør.

Jeg kom i godt Humør,
 men blev jo nok lidt ør,
 og kom ej med den første Færgesom
 gik fra Korsør.

*

Jeg ødslede med Blikke paa denne gamle
 Ørn,
 indtil jeg fik at høre at han ha'de otte
 Børn.

Det Stykke var for stift,
 tænk Tolderen var gift,
 og Kæreste med Pigerne i hele Sjællands
 Stift.

*

Saa slog jeg mig paa Hæren og fik en
 Officer,
 men jeg har sagt Farvel til ham og kom-
 mer ikke mer.

Det var en Tinsoldat
 en kedelig Krabat.
 Næh, maa jeg be' om Drengene i vor
 Civil-Etat.

Nu er I flyttet sammen i fælles Lejlighed,
 Oh tag til Naade nu igen Jer lille Dej-
 lighed.

Til Giftermaal parat,
 jeg er med Jer Etat,
 for I er Kærnetropperne udi i den danske
 Stat.

Venlig Hilsen

Jeres Lotte.

Rigtigheden af det ovenstaaende attesteres.
 Da den Paagældende har været mig forholdsvis
 tro i et lille Aar, kan jeg paa det bedste anbefale
 hende til den Stilling hun søger.

Einar Berg.

25.

„Habs“
for en Jernbanemand.

Mel.: Du er rig, Du er dejlig, o. Syd.

Som en Flue at fare omkring
lave Vognlister, telegrafere,
disponere og Gods ekspedere,
gaa og huske paa tusinde Ting;
springe op som i Halen var Brand:
„Død og Pine! Signal paa en Slæber“,
bruge Hoved og Bentøj og Næver,
det er „Habs“ for en Jernbanemand! |:

*

Som en Engel taalmodig og blid
at forklare en vred „Publikummer“,
der mod Banerne skælder og brummer,
hvorfor Togene ej holder Tid,
give Raad, og, saa godt som man kan,
tage Syn over Mangel og Skade,
skaffe Ro naar der laves Ballade,
det er „Habs“ for en Jernbanemand! |:

Som et Bæst uden Stands hænge i
under Højtrykket inde og ude,
naar der kom paa Trafiken en Knude,
ikke helme, før den er forbi, —
og saa faa over Ho'det en „Spand“
for et Tog man ej „burde forsinke“
ta' mod „Ballen“ foruden at blinke,
det er „Habs“ for en Jernbanemand |:

*

Som en Bogorm at bore sig Vej
gennem „Samling af Ordre, Bestem-
melser“,
sluge raa uden Kvalmefornemmelser
Reglementer med Tillæg, og ej
nære Frygt for at spørge „Vor Stand“,
naar det kniber det rette at hitte, —
handle sluttelig „pr. Konduite“
det er „Habs“ for en Jernbanemand! |:

*

Som Turist rejse „Pokker i Vold“
væk fra Bøger og Hefter, Blanketter,
væk fra Takster og Blankobilletter
med et Fripas á to i Behold;

se sig om i det fremmede Land, —
 naar en Gang der bli'r Ende paa Striden,
 og beriges med Indtryk og Viden
 det er „Habs“ for en Jernbanemand! |:

*

Som Privatmand med Kone og Børn
 ta' en Fridag en Tur ud i Skoven,
 naar der ikke kom Ordre fra oven
 til at tage en uventet Tørn;
 og mod Dyrtidens ædende Tand
 at faa Tillæg, hvormed man kan „hale“
 hen og Afdrag paa Gælden betale,
 det er „Habs“ for en Jernbanemand! |:

*

Som en munter og god Kammerat
 give Møde til Alvor og Gammen,
 med Kollegerne slutte sig sammen,
 ta' med Ryg imod Ryg sin Dravat,
 og om Sagen løb ud end i Sand
 frisk paany blot i Næverne spytte,
 tage fat og ej la' sig forknytte,
 det er „Habs“ for en Jernbanemand! |:

A. Terndrup.

26.

Statsbanelovens § 11.

En trist Vise om mine table »Ben«.

Mel.: Jeg vil synge Jer en Vise, mens jeg vugger paa
 Bølgen blaa.

Jeg har temlig stor Familie,
 Med den lille Søren er vi ni,
 Ikke er det med min Vilje,
 Det er Skæbnen, der er Skyld deri,
 Jeg tjener ved de danske Baner,
 Og er mit Land en trofast Søn,
 Jeg har ikke kostbare Vaner,
 Men jeg haver kun en liden Løn.
 For at skaffe mig en Ekstraskærv
 Har jeg mig en Smule Bierhverv.
 Jeg er ikke doven,
 Men nu tvinger Loven
 Mig fra mine magre Ben.

*

Jeg paa Skiftedage triller
 Rundt i Byen med Kommoderne,
 Kul jeg ogsaa gaar og piller
 Ude langs med Kalleboderne.

Jeg fik mig Ingemanses Værker
 Ved at gætte Gaader i et Blad,
 Og jeg sælger falske Sparemærker,
 For at skaffe mig lidt Aftensmad.
 Det maa ingen Gentletjenstemand
 Mere gøre her i dette Land.
 Vi skal vegetere,
 Ikke eksistere,
 Ved at gnave saadden Ben.

*

I en Kælder hos en Høker
 Faar jeg min Medisterpølse frit
 Mod at føre hanses Bøger,
 Som skal bruges, naar han gaar fallit.
 Jeg fusker lidt i Assurancen,
 Skønt deri ligger Faren tit
 For at man miste kan Balancen,
 Naar fra femte Sal man ner blir smidt.
 Men nu faar vi denne Paragraf
 „Nummer 11“, der sættes Straf
 For at assurere,
 For at spekulere
 I at hugge sig et Ben.

Du skal ofre al Din Styrke
 Paa Dit Land og paa Dit Lands Trafik,
 Ej maa Bierhverv Du dyrke,
 Det i Hjernen volder Dig Panik.
 Ej Du sjakre maa med Cigarer,
 Ikke handle mer med Koks og Kul,
 Spekulere ej i vaade Varer,
 For saa ry'r Du i det sorte Hul.
 Du skal passe pænt Din Næringsvej,
 Du med Ben maa ikke flæske Dig,
 Takket Kommissionen
 Nu paa Chaiselonen
 Hvile kan Du Dine Ben.

Einar Berg.

27.

Sparekommissionens Resume.

Mel.: Postillonen i Lonjumeau.

L ad os nu faa resumeret,
 hvad Resultater vi har naa't,
 hvormange har vi degraderet,
 og hvem har vi i Kachot.
 Først vi færdig blev i Nørresundby,
 der en Elev ihjæl vi slo'
 og hvordan va'ret saa i Rundby,
 der vi jo tre Portører to'.
 Min Værdighed-Ihærdighed
 taaler ej vise Spor Barmhjærtighed.
 En ryger her — to stryger jeg der,
 | saadan skal det gaa hver Funktionær. |

*

Springforbi, den skal nu springes,
 saa er Springforbi forbi,
 jeg det Offer maa s'gu bringe,
 Folk maa finde sig deri.

Naar vi den Hytte her har splintret,
 saa jeg gesvindt til Skodsborg vil,
 den vil jeg lave om til Trinbræt,
 det den forlængst var værdig til.
 Men Flakkebjær' den har jeg kær,
 den skal faa Lov at blive, hvad den er.
 Derved bli'r sendt — hver Assistent,
 | som Driveriet har forvænt. |

*

Forresten gaar jeg højst frugtsomli',
 — se blot ej saa forskrækket ud, —
 med en Idé, som er guddomli'
 herefter vil jeg ha' et Bud
 paa hver Station, som skal forpagtes
 ud til den høj'ste Bydende,
 saa kan hver Funktionær jo slagtes,
 er den Idé ej frydende?
 Paa selve Kroen, der bli'r Station,
 Portør kan han vær', som der passer
 Kroen,
 | og Krofa'r, han fra sin Perron
 passer sin Beverdingsstation. |

Einar Berg.

Til Rejsestipendiaten.

Mel.: Vi Haandværkssvende.

Saa kom da Stunden,
da Du har vunden
i Lotteriet de hundrede Krus.
Saa mange Penge
kan vare længe,
og snart med Smil Du beskikker Dit Hus.
Men nu spørger vi Dig alle:
Hvorhen, hvorhen skal Rejsen falde?
Tag Dit Glas og stik til Bollen, ja og
drik for hele Da'en,
imens vi lægger Dig en lille Rejseplan.
(Den er ellers ikke skør,
den har været prøvet før.
Den er god, naar alle Dalerne maa rulle.)

*

Men er Du gerrig,
saa rejs til Sverrig
til Malmøfrokost paa Kramers Hotel,
og sørg for Foret
ved Smörgåsbordet

med salte Sild og med røget Makrel.
Og lad Snapsene kun blinke
imellem Lammesteg og Skinke!
Lad dem rulle ned ad Tungen, lad dem
bare rulle tidt,
derovre faar Du immer Akkevitten frit.
(Den er ikke meget værd,
den er meget bedre her,
for den krasser mere hjemme hos de danske.)

*

Det var dog bedre,
vor Stand at hædre,
Du rejste ned til den evige Stad.
Hver Romafarer
sit Navn bevarer
et Skær, en Nimbus, jeg ved ej af hvad.
Hjem fra Rom og fra Neapel
man stikker højt sin lille Snabel.
Med Ekspresser via Gedser ta' til Rom,
men undervejs
Du skulde ta' en lille bitte Tur til Schweiz!
(De har mange Gemser der,
vi har ingen Gemser her
— men hvad Saten sku' vi osse her med
Gemser?!)

Og kan Du li'et,
tag til Tyrkiet
med halve Maaner paa hver en Moske;
men Haremskvinder
ej let Du finder
— ja ku' Du bare betale Entré!
Uh — saa væm'ligt der de joner:
hver Mand har syvogtredve Koner!
Gu' bevares sikken Re'lighed de stakkels
Mænd har
hver Gang, naar alle Konerne vil kysse
Fa'r!

(De har syvogtredve der,
vi har ej saa mange her,
for vi klarer os saa dejligt med den ene.)

*

Derfra Du higer
til Spaniens Piger,
der let og flot Tamburinerne slaar.
De er forfløjne,
har sorte Øjne
og runde Skuldre og bølgende Haar.
O, men tag Dig dog i Vare!
Der gaar Du immervæk i Fare,

for hver Don med Fjer i Hatten, han vil
stikke Dig ihjel,
naar Du med hanses Donna ta'r en Ta-
rantel.

(Og de stikker mange der,
saadan gør man aldrig her,
for her bruger man den nationale „Skalle“.)

*

Men er Du kommen
til Bunds i Lommen
og mindes svagt kun de hundrede Spir
— det gør ej noget,
nej kravl paa Toget
og vis hver Schafner et lille Papir.
Hvil dig bare ud paa Bænken
i rolig Søvn og stille Tænken.
Ud af Drømmene og Tankerne det stiger
som et Savn:
ja bare jeg nu rulled ind i København!
(Maden udenvelts er skidt,
nej en lille Akkevit
og en Bof, det faar man allerbedst i Danmark.)

Vilh. Ohlsson.

29.

Uniformsvisen.

Mel.: Det er ikke saadan, naar man sidder paa den.

Om Uniformen gik der dog en vældig
 stor Staahej,
 Ih, Gudbevares, hvor de Mennesker dog
 tog paa Vej.
 De skrev i vore Blade, saa man vade
 kunde i'et,
 det skulde saa min sandten vær' forbudt
 a' Polletiet.

En vil ha' den blaa,
 En vil ha' den graa,
 En vil uden blanke Knapper gaa.
 En vil ha' Kyrasser,
 Helledussedasser.
 Gi' os Fjer i Hat og Sabel paa.

En Maaler ved et Gasværk, som jeg traf
 forleden Da',
 han sa'e Go'maaren, Kammerat, vil Du
 en Bajer ha'.
 Men tror Du jeg blev gnaven, nej, Du
 kender ikke mig;
 hvorfor sku' jeg dog blive sej, han var
 li'saa køn som jeg.

Om den blev blaa
 Om den blev graa
 Om den blev med blanke Knapper paa,
 vil jeg ha' Kyrasser,
 Helledussedasser.
 Gi' mig Fjer i Hat og Sabel paa.

*

Se, en han var nu nærmest, hvad man
 kalder Demokrat,
 En, som jeg ej vil nævne, han var nær-
 mest desperat.
 Men jeg er ligeglad, hvordan Pokker saa
 den bli'r,
 for der, for de', for den Sags Skyld er
 spildt s'gu nok Papir.

La' den blive blaa.
 La' den blive graa.
 La' den 5te Klasses Knapper faa.
 Men gi' os Kyrasser,
 Helledussedasser.
 Gi' os Fjer i Hat og Sabel paa.

Einar Berg.

Opsigtsvækkende Telegram.

Bane fra Helheim til Valhalla.

Jothunheim, 5. Jan. 1900 Kl. 10²⁰ Aften.

Ved et i Dag paa Asgaard Badehotel afholdt Møde blev det vedtaget at anlægge en smalsporet, uindhegnet Bane fra Valhalla til Helheim med Stationer ved *Asgaard*, *Jothunheim*, *Trudheim*, *Valhalla* og *Helheim* samt en Holdeplads ved *Midgaard*.

Kafé Valhalla Kl. 11⁴⁵ Nat.

Odin kommer fra Banemøde.

MeL.: Slaar Du mine Jøder.

Saadan henad Sluk'tid,
 ved Beværtnings Luk'tid
 Gorm den gamle fik sin The la Russ.
 I Kafé Valhalla
 var der svært Tra la la,
 saa kom Odin hjem pr. Omnibus.
 „Hvor er Thor mon henne
 og de andre Svende:
 — naa der sidder Gorm den gamle Rad!

:| Tænk dig sikket Røre,
nu med Bane køre
vil de osse her til vores Stad. |:

*

„Kammerjunker Loke,
Oberst Palnatoke,
— aah, de vaasede paa Kryds og Tværs,
Og saa Kresjan fjære
Oluf Hunger, kære,
— Du kan stole paa, der var Kommers,
En holdt paa Transitten,
Thor, han sa'e, Profitten
gik fra ham a', hvis vi Banen fik.
:| Nu har hanses Vogn
kørt hver Da' til Skov'n
— hvorfor sku han lukke sin Butik? :|

*

„Færdig med Trafikken,
gik vi paa Teknikken,
jeg var lige ved at blive skør.
De med Togstavsordre
vilde os befordre
— saa blev Kresjan fjære Direktør.
Og tænk, Frederik femte

rent han glemte stemte,
da han hørte, han blev ingenting,
:| Men den smaa Knud Laver,
han faldt rent i Staver,
da vi gjorde ham til Tingeling. |:

*

„Sleipner fik jeg prakket
— Skæbnen være takket —
paa Hr. Mimer vores Ølbaron.
Og den rare Balder,
han skal væ' Forvalter,
• tænk dig bare, paa Helheim Station.
Asgaard ta'r saa Brage
— Raden vilde vrage,
men saa sa' jeg: der kan blive Post!
:| Saa er han af Vejen!
Klar' han Asgaardsrejen,
har man inte mere ham paa Kost. |:

*

„Ser Du saa, i Fald a'
jeg ku faa Valhalla,
saa ku' Du faa Midgaard Holdeplads.
Du kan gøre Regning
paa lidt Svinevejning

— hva' si'r Du til det, Du gamle Jas.
 Jothunheim faar Thor saa
 — hvad jeg syns, Du glør saa
 løjerlig og utilfreds — men vent!
 :| Til din Kone Thyre,
 har vi osse Hyre
 — hun bli'r femte Klasses Assistent. |:

*

„Paa Hotel Valhalla
 ska' vi ha' et Bal a'
 allerfineste og første Sort,
 hvor de unge springer,
 mens vi gamle svinger
 Drikkehornet, ja, og spiller Kort.
 Frejas Dag vi sender
 Bud til Banevenner
 til et lille, lystigt, maan'ligt Spænd,
 :| mens af vores Gage
 vi til den Menage
 har af Dalerne et Par igen.“ |:

Einar Berg.

INDHOLD

Nr.		Side
1.	<i>E. Ahlers Farenholtz</i> : Vi elske vor Stand.	7
2.	<i>C. F. C. Sørensen</i> : Sammenhold	9
3.	<i>Vilh. Ohlsson</i> : Giv Agt, Kammerater	11
4.	— To paa Vagten	13
5.	<i>C. F. C. Sørensen</i> : Ud at rejse	15
6.	<i>Vilh. Ohlsson</i> : Fyraften	18
7.	<i>C. F. C. Sørensen</i> : For Damerne	20
8.	<i>A. Terndrup</i> : En Gaade	22
9.	<i>C. F. C. Sørensen</i> : Alm. Signalreglement	25
10.	— Ordre Serie E Nr. 1-6.	28
11.	— Tillæg XVIII til Instruks for Kedelpassere	31
12.	<i>Alb. Clausen</i> : Jernbaneforeningen	34
13.	<i>A. Terndrup</i> : Spareforanstaltninger	38
14.	<i>Einar Berg</i> : Da vi „sa'e op“!	41
15.	<i>A. Terndrup</i> : Et Ophold paa Vejen	44
16.	<i>H. J. Andersen</i> : Frisk Mod	47
17.	<i>C. J. Schrøder</i> : Den nye Elev	49
18.	<i>L. Th. Svane</i> : Eksaminanden	52
19.	<i>Einar Berg</i> : Jernbaneeleven	54

Nr.		Side
20.	<i>L. Th. Svane</i> : Den røde Pen	58
21.	<i>R. Stoumand</i> : Postekspeditørens Klagesang	60
22.	<i>Vilh. Ohlsson</i> : Mads Rondsted	64
23.	<i>Einar Berg</i> : Assistentens Klagesang ...	68
24.	— Den ustadige Lotte	72
25.	<i>A. Terndrup</i> : „Habs“ for en Jernb.-mand	76
26.	<i>Einar Berg</i> : Statsbanelovens § 11	79
27.	— Sparekommiss. Resume . .	82
28.	<i>Vilh. Ohlsson</i> : Til Rejsestipendiaten...	84
29.	<i>Einar Berg</i> : Uniformsvisen.....	88
30.	— De gamle Guders nye Bane	91
